

К тебе возведох очи мои,  
живущему на небеси и проч.

До тебе, господи, що там живеш на небі,  
Звертаю очі я в пригоді і в потребі.  
Як наймит з панських рук рятунку й ласки жде,  
Або як наймичка прохать до пані йде,  
Щоб запобігла їй чим в нуждочці, небозі, —  
Так ми шукаємо добра й підмоги в бозі.  
Ой, змилуйсь, господи! та змилуйся ж на нас!  
Бо ворог дошкуля до сліз під інший час;  
А гірш од всіх чваньки нам допекли ті пишні.  
Що тільки, бач, вони святі, а ми всі грішні.  
18 ноября 1857 г., Харьков